

едина, ту на другия отъ тия съвѣти¹⁾. Въ това си качество, той не прѣставалъ да се застъпва въ полза на прѣслѣдвани и онеправдани свои съотечественици, и не веднажъ е сполучвалъ да избави отъ туна-бѣда свои съграждани (достатъчно е да споменемъ случаитѣ съ Костадинъ Райчевъ, Стоянка, сестра на Тодоръ Харбовъ и зетъ му Лазаръ, Д-ръ Начо Планински и др. Въжъ сжщо инцидента съ тримата американски мисионери прѣзъ 1868 г. въ *Свѣтлина*, год. XXVII (1919), книжка XI-XII).

Въ 1838 г. Панайотъ Минковъ билъ прѣдметъ на особно отличие: съ султански бератъ той билъ награденъ съ сана *капуджи-баши* (върховенъ дверникъ на царскитѣ палати), който санъ давалъ право на обладателя му, между друго, да носи позлатена сабя (калжчъ) и особна униформа, обшита съ злато, каквато носятъ висшитѣ турски сановници.

Въ честь на Панайотъ Минковъ улицата въ Сливенъ, която съединява Великокняжеската съ площада Хаджи Мина Пашовъ и въ която се намиралъ дома му, била наречена на негово име — „Панайотова улица“. Голѣма металическа плоча съ надписъ „Панайотъ-сокаа“ била прикрѣпена отъ двѣтѣ страни на улицата. Прѣзъ врѣме на руската окупация тази улица била прѣименувана *улица Даме*, по името на руския генералъ *Даме*, който живѣлъ нѣколко седмици въ кжщата на Руско Кировъ, находяща се въ сжщата улица.

Въ началото на 1870 г. Панайотъ Минковъ билъ избранъ за прѣдставителъ на гр. Сливенъ въ Областния Съвѣтъ на прѣдставители отъ Одринския Велаеъ (*умуми-меджлиси*), който заседавалъ прѣзъ сжщата година въ Одринъ. Ще спомнимъ, че този съвѣтъ е билъ свиканъ, възъ основа на еднo царско ираде, отъ тогавашния Одрински валия (вице-кралъ) Ясимъ-паша за разискване на въпроси отъ общественна полза, каквито сж: установяването на пжтища и други срѣдства за съобщение, учредяването на земледѣлски каси, развитието на промишленостъта, търговията, земледѣлието и пр. Въ заседанията на този съвѣтъ Панайотъ

¹⁾ Заседанията на съвѣтитѣ (меджлиситѣ) ставали всѣки день, освѣнъ въ петъкъ и недѣля, въ правителствения конакъ, който се намиралъ недалечъ отъ черквата Свети Димитъръ и отъ градския часовникъ. Конакътъ билъ строенъ прѣзъ 1861 г. отъ майстори Одринци. Прѣзъ рамазана (единъ отъ луннитѣ мѣсеци, прѣзъ който турцитѣ посятъ) заседанията ставали ношно врѣме отъ 9 часа вечеръ до 1 часа слѣдъ полунощъ. Тия ношни заседания насмалко щѣли да коштуватъ живота на Панайота: една нощъ прѣзъ рамазана (1868 г.), когато той се връщалъ у дома си, двама пияни войници (низамии) съ голи саби го нападнали тъкмо до кжщата на Василаки Поповичъ и насмалко щѣли да го посѣкатъ на мѣстото, ако не билъ успѣлъ своевременно да се отдалечи.